

De zon was reeds hoog boven de kim gestegen en vulde het ruim met haar weldoende warmte, toen onze reizigers in de verte tusschen het ijler wordend geboomte een woning in het oog kregen.

— Eindelijk! riep Jan.

— 't Is te hopen, dat wij er eten vinden, verklaarde Dokus, want ik scheur van den honger! Ik vrees echter...

— Niet vreezen, kameraad! Vreezen is verboden!

— In dees geval niet.

— Wat vreest ge dan?

— Dat we misschien bij schraalhans zullen binnenvallen.

— Tatata! Hetgeen wij daar zien is een woning, niet waar?

— Ja.

— En in een woning leven menschen?

— Ja.

— Die menschen moeten eten om te leven, is 't niet zoo?

— Ja.

— Dus is er daar eten! Wij hebben gelukkiglijk geld om te betalen wat men ons zal voorzetten. Is dat juist geredeneerd of niet?

— Heel juist, Jan.

— Ge ziet dus wel dat ge schreeuwt vóór gij geslagen wordt!

— Misschien!

— Bij de muts van mijn Grootje! Dat gaat nu toch over zijn hout!

— In 't geheel niet. Het kan zijn, dat die lieden voedsel in huis hebben, maar wie zegt u, dat zij het ons zullen durven verkoopen?

— Al langer hoe fraaier! Hoe durft gij zoo'n onzin uitkramen, terwijl er in onze reistasch een beurs zit vol zilveren stuivers en blinkende goudstukken!

— 't Hangt er van af, Jan, of de landheer hier een braaf mensch is, of liever of zijn rentmeester een goed hart heeft. De eenvoudige laten bezitten meestal geen of weinig zilveren geld.

Zoo de bewoners van dit huis doodarme menschen zijn, zullen

Bij een beek gekomen kreeg Schol een flink bad. Met zichtbaar genot plaste, sprong en zwom hij in het helder water rond. Toen hij zich daarna op den boord duchtig uitgeschud had en vroolijk heen en weer liep was al het bloed van zijn lichaam verdwenen en zag hij er, volgens Jan's meening, splinternieuw uit.

— Zoodra we ergens aanlanden, vriend Schol, krijgt ge een dubbele portie!

De hond scheen dit verstaan te hebben, want hij blafte lustig en sprong tegen Dokus op, hetgeen voor gevolg had, dat deze het evenwicht verloor en met zijn viervoetigen kameraad in 't gras buitelde.

Nog geruimen tijd rolde het gesprek over de wolven. Deze dieren, waarvan men thans niet meer hoort in het noordelijk en het middelgedeelte van België, en welke slechts bij strenge winters in de Ardennen aangetroffen worden, leefden toenmaals in grooten getale in de bosschen van Vlaanderen, Brabant, Limburg, Luik en Henegouwen. Sedertdien is de bevolking van ons land op verbazende wijze vermeerderd, en daar, waar vroeger die roofdieren bij hoopen rondzwierven, strekken zich thans heerlijke weilanden en vruchtbare akkers uit.

En waar eertijds de nederige, leemen hutten der verdrukte lijfeigenen stonden, waar armoede en ellende, onwetendheid en verdrukking heerschten, ziet men thans lachende dorpen oprijzen... O, die goede, oude tijd, niet waar, lezer?

JAN ZONDER VREES

door C. DE KINDER

uitgave van L. OPDEBEEK Antwerpen

De Wonderlijke lotgevallen

VAN

JAN ZONDER VREES

EEN XVe EEUWSCHE VERTELLING

PENTEEKENINGEN VAN EMIEL WALRAVENS